

A szerkesztő lakása:

Rimaszombat, Fötér Ide intézendő a lap szellemi részét érdeklő minden közlemény és levelezés

Értéktelen levelet nem fogadunk el.

Kéziratot nem adunk vissza.

Az előfizetés díja.

Egész évre . . . . . 8 korona
Fél évre . . . . . 4 korona
Negyedévre . . . . . 2 korona

Tanulóknak egész évre 4 kor.
fél évre 2 kor.
Egyes szám ára 20 fillér.

GÖMÖR-KISHONT.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

Kiadó hivatal:

Rimaszombat, Pokorágyi-utca
1. szám a. a könyvnyomdában.
— Ide intézendők a kiadóhivatal
illető előfizetés, hirdete-
mény, nyilvántartás és egyéb felszólalások.

A hirdetés díja

Egy háromhasábos petitsor térfogata . . . . . 12 fillér.
Bélyegdíj minden beiktatás után . . . . . 60 fillér.

Nyitdíj:

Egy sor . . . . . 40 fillér.

Előfizetést és hirdetést elfogad a „Gömör-Kishont” kiadóhivatala, valamint a KÁRMÁN S. könyvkereskedése Rimaszombat, Fötér, nemkülönben minden hazai postahivatal, az előfizetés legcélszerűbben posta-utalvány útján eszközölhető.

Szabad sajtó.

Mióta az emberi nem kibontakozott az állati élet korlátai közül s tudatára ébredt annak, hogy lelki életre nemcsak joga, hanem szüksége is van: azóta mindig felismerhető történeteinek folyamán arra való törekvése, hogy lelki világának teljes szabadságát biztosítsa. A legnagyobb emberi elmék meg-megújuló lázongása, a nagy néptestek időnként ismétlődő hatalmas kitörése többnyire arra a célra törekszik, hogy az emberi lelkiismeretnek, a gondolatnyilvánítás alkalmas módjait megszerezze. E törekvésnek az egész történelem igazságát szolgáltatott; a civilizált világ minden zugában — Oroszországot kivéve — szabad immár a gondolat s ennek legfőbb eszköze a szó, a sajtó, s ezen szabadság birtokában az emberiség egyetlen század alatt többet haladt előre, mint a mennyit a nélkül felezredév alatt haladhatott volna.

Ez nem is képezi vita tárgyát. Az emberi civilizáció óriás lépésekkel méri át a gyorsan rohanó éveket, melyek tűnése nem öli meg az igyekvést, bár itt hagyja lázát, forgásának szünetét az emberek között és a percek kihasználásának mohó vágyát nemzedékről nemzedékre mindjobban és jobban élénkíti.

Talán ez az oka annak, hogy a gondolat-szabadság gyakorlása közben mindinkább elmo-

sódnak azok az ideálok, melyek megalkotóinak elméjében lángoltak, midőn az emberiség nagy céljaiért lelkük egész kincsesházát feltárták s az igaz jogokért verejtékes munkát áldoztak és eleven vért ontani készek voltak. Ezelőtt negyvenhét esztendővel — mikor a magyar sajtó bilincseiből felszabadult — a legjobbak vágya az volt, hogy a magyar nemzet lelkiismerete szabaduljon fel és a magyar nemzeti tulajdonságok minden javával, minden erejével igyekezzen a népmilliók gondolkodására hatni az igazságnak, tudásnak, szeretetnek hatalmával.

Azok a szellemóriások, kik a sajtószabadság nagy horderejét felismerték és magyarázni kezdték: ideáljaukért éltek s azokért haltak meg. De az eszme, melyet örökül hagytak az utánok következő nemzedékekre, ezek kezében napról-napra vesztit felséges ragyogásából s jóformán elvész abban az igyekezetben, melylyel ez a lázas, mohó kor mindenből csak az anyagi hasznot igyekszik kisajtolni s az eszméket is mindinkább az egyéni érdekek jól kamatozó tökévé súlyeszti alá.

Ahány ember: annyiféle érzelem, annyiféle gondolatvilág. A szabad sajtónak, az emberi lelkiismeret szabadságának az volna feladata, hogy a millió meg millió lélekvilág temérdekféle benső életét, töprengéseit, forradalmait feltárja, hogy az emberiség szabadon mérlegelhesse azok tartalmi

értékét és a közszükségletek szerint válassza meg a követésre méltó irányokat. E rendeltetés betöltésével a szabad sajtó az emberiség állandó nagy jöltevéje volna, mely elősegítené a tévelygések megszűnését és az emberek becsületes célú törekvéseit.

De talán együtt a szabad sajtó megszületésével látott napvilágot az első bérbevett lelkiismeret is. Micsoda fajzat ez?

Az a lelkiismeret, mely saját gazdájának benső világából meríti meggyőződését: az — még tévedésében is — igaz, mert egy önálló egyéniség felfogását tükrözi vissza. Az író, ha saját meggyőződését veti papírra, mindig számíthat arra, hogy e meggyőződésnek — akár kiesiny akár nagy — erejével közhasznu elhatározásnak lehet alapjává; — de lehet-e szomorubb, gyászosabb, az általános emberi morál fejlődésére kártékonyabb munkásság, mint az, mit egy olyan író végez, a ki nem saját tudásának, nem saját lelkiismerete meggyőződésének, hanem egy idegen, az ő egyéni benső világával gyakran ellentétes felfogásnak magyarázójaul, támogatójaul elszegődik?

A modern szabad sajtónak erkölcsi súlyát ez a jelenség csökkenté s kisebbíti hatását az emberiség nemesítésének, javításának, haladásának nagy munkájában. A mint céljaival, vágyaival,

T Á R C Z A.

Márczius 15.

A mennyi ének van ezen a világon,
A mennyi dalba kezd a madár az ágon,
A mennyi imát mond rebegve, sóhajtvá
Magyar hazafiak megihletett ajka:
Törjön elő mind-mind! szálljon fel az égig!
Hirdes e e napnak fényét, diésőségét.
— „Tétlenséget üző hajnal szállt a földre,
A rabság bilincse össze lett ma törve...”
Ezt zengje a róna, a bérez ezt dörögje.
Szép sorokba szedve csak ezt zsongja zengje
A mennyi ének van ezen a világon.

A mennyi szent láng van magyar szóban, szívben,
Olvadjon össze mind forróan és hiven!
A mennyi fénye van a nap sugarának,
Bübbös illata a nyíló virágnak,
Rebegtő hálaja a honfi szívének,
Eméztő nagy tüze a lelkesültségnek:
Gyúljon össze mind-mind egy közös oltárra
S a magyar szabadság készítő szavára,
Lobbanjon viharzó, égig érő lángra,
Örökké lobogjon soha ki ne fogyjon
A mennyi szent láng van magyar szóban, szívben,

Mig csak egy magyar szív lelkesedik, lángol,
Oltathatatlannal égő szent és tiszta lángtól,
— Melyeket a pesti hősiesség ért el,
Lelkének tüzevel, szava erejével,
Roppant sikerei ennek a szent napnak
Mindenkor ragyognak, mindig világolnak...
Mig egy csepp vér pezsg a magyarok karjába
S lángol a nemzeti büszkeségnek lángja:
Nem vesztet el addig e nap igazsága,
Sőt diéső emléke szívünkbe lesz vésvé,
Mig csak egy magyar szív lelkesedik, lángol.

Mig a nap az égen üszökre nem hamvad,
A mig a magyar szó végképen el nem hallgat,
S el nem söpör mindent az idő nagy árja,
S bele nem dől minden a vak éjszakába:
A magyar szabadság fellángoló fénye

Nem merülhet be a roppant sötétségbe,
Nem, sőt hogy ha mindeu romlás reánk száll is,
Hazánk egy hű társat sehol sem talál is,
De ha élni akar, élni fog a magyar,
Mig a nap az égen üszökre nem hamvad.

Juhász László.

Emlékezés 1848—49-re.

(Írta: Szathmáry József.)

Ünnepelünk. Nincs veres betűkkel jeelve e nap, még is ünnepi érzelemtől dobog a szív. Önkénytelen a mi ünnepünk, senki sem parancsolja, hiszen a kikényszerített ünnep olyan, mint a megrendelt ima, hol az ajk beszél, a lélek szerte csapong! Szív és lélek, az emlékek által felmagasult, megittasodott lélek, mely egyedülen feszít minden keblet, kiül az arcra, szemekbe, szükséges kelleke egy igazi ünnepnek; e nélkül nem egyéb az, mint csinált virág!

Ünnepelünk. Szent érzelmek között vettük magunkra ünnepi ruháinkat. Ki parancsolja ezt? Ki iktatta törvénybe, hogy márczius 15-ike örökre ünnep legyen a magyarok? Saját lelkünk, honért dobogó szívünk, mely nem csak parancsol, hanem kényszerít! Ki küldi e nap reggelén a városok pompájától, mely talán vonhatná, a távol levő kis falu egyszerű emberét a templomba, hogy hálát adjon a multért, könyörögjön a jövőért? ... Saját szíve, mely ha öröm himnuszokban ömleng a szeretet születésének ünnepén, csendes imával borul le forrón szeretett hazája szabadságának évfordulóján. Vannak napok történetünkben, hiszen ezért vagyunk mi büszkéek arra, melyek mindenikén egy közös imába folyhatnának össze nemzetünk érzelmei, de ilyen nagy nap, mely már lezajlott multunkra és messze-messze jövődönkre oly nagy befolyással volna, mint ez, nincs, csak lehetne, és hiszem is, hogy lesz!

Ha a francia lelkesen tudja ünnepelni július 14-ét, ujkori szabad intézményeink alapját, márczius 15-ét nekünk is nemzeti ünnepé kell avatnunk! Ha a rabszolgaság megsemmisítésének, a testvériség megszerzésének emlékére égig emelkedő oszlopot emel az új világ, márczius idusán Magyarország is emlékoszlopot emeljen, de ne márványból, — hideg a kő, — érzelemből szívében, — forró a lelkesedés! — emeljen oly lángoszlopot, minőt 1848. márczius 15-én emelt a pesti fiatalság.

melynek fényénél, mint izrael Jehovájának oszlopánál, most is járunk, melynek melegét, mit a hosszú, nagyon hosszú tél meg nem semmisíthetett, még most is érezzük s fogjuk is,

... mig az ezüst Dunának
Nagy tükrön egy honfi szem pihen.
Magyar lakik a parton, s a hazának
Csak egy romlatlan gyermeke leszen!”

Ha a ker. világ az igazság győzelmének a husvétban áldozik, márczius 15-ében politikai újjászületésünket, szabadságunk, nemzetiségünk feltámadását, az európai nagy népek közé újból visszatértünket, lehet, sőt kell ünnepelnünk.

De hát miért mondóm én el mindezeket? Hiszen ünnepelünk, ajkainkon a szabadság dala, arcainkon a lelkesedés pirja, szemünkben tüze ég! Hiszen:

„Csak törpe nép felejtet ő nagyaságot!
Csak elfajult kor hősi elődöket!”

A magyar, mig önmaga felett nem akarja kimondani az ítéletet, márczius 15-ikén mindig ünnepelni fog, s így teszi ezt a napot *nemzeti ünnepé*, nem paragrafusokban, hanem saját szívében! ...

Sőt nem állítok nagyat, ha mondom, hogy mióta Caesár vére Brutus törét pirosra festette, méltán ünnepelhetne e napon a világ összes szabadságszerető népe, mert ebben a perczben öltött testet magára, mi eddig talán csak gondolatban nyögött: az ember szabad lény, nem gögös zsarnok eszű rabszolgája, hiszen a szabadság oly szükséges tulajdona a léleknek, mint a vallásos hit.

Tavaszi volt, szép tavasz. Az olvadás, a tavasz újra ébredést, feltámadást jelent. A természet elütö zarnokát, a telet, kemény lánczaikat a folyók levetették. Mintha a fejlődő fűszál, a fakadó rügyek serkentő szózat lett volna Európa népeihez, hogy ifjodjatok meg, fejlőd-jetek; mint a fecskeszóra a föld leveti a téli ruhát, a nemzetek egyszerre vetik le a jármot, megintatják a korhadrt rendszereket, hogy azok ropogva omlanak össze.

Volt valami a levágóban!
Mit érez egy hosszú-hosszu rabszolgaságban levő rab azon gondolatra: ha börtönének zárai felnyitának s e gondolat az összeszorult levegőtől sápadt arcára pirt rajzol; mi eddig csak a keblekben, ott is mélyen elrejtve, mint a drága kincs, rabolta el egyesek álmait; mit eddig remegve sugott meg egyik a másiknak, azt is

LÖFKOVICS LIPÓT
áruházában
RIMASZOMBAT.

☞ Tavaszi ujdonságok! ☜

Női kabátok, női gallérok, női Cepek, egész kosztümekek meglepő szép és nagy választékban érkeztek raktáromra; ugyszinte tavaszi női-, férfi- és gyermek-kalapok, czipők és nyakkendők, gyermek- és leány-ruhák feltűnő olcsó árakon. — Kérem ezek megtekintését, tisztelettel

LÖFKOVICS LIPÓT.

felfogásával külön csoportokra válik természet- szerűleg a társadalom, ezen széjjelmállási pro- cessedusban természetellenesen résztvesz a sajtó is, melynek pedig — ha megalkotóinak hagyom- anyaihoz ragaszkodni tudna és akarna, — a tár- sadalmi forrongás felett az igazság keresésében eleven lelkiismeretet kellene képviselnie.

Nem a szabadosság — a mit divatból annyian szemére vetnek — főhibája a modern sajtónak: inkább szabados legyen az, semmint szolga. De főbűne, főhibája ma, hogy a közvéleménynek, az emberi gondolkodásnak nem tud és nem akar irá- nyítója lenni, mert legnagyobb része — tisztelet a kivételnek — szolgailag igyekszik a parti- kuláris érdekkörök kedvét keresni s ez alsórendű ezél szolgálatában igazi rendeltetésének meg nem felelhet. Felbérelt lelkiismeret: felbérelt toll. Lehet- nek vonásai esinosak, tetszetősek, de az igazság nyomát nem látják rajtuk, ez csak a szabad lelki- ismeret szabad szavának tulajdona.

A kardnak megvan a maga becsülete, meg- van az ekének, megvan a pennának is. — Az emberiség érzi valamennyit, bár sokan kifejezni nem tudják Különleges, magasabb fokú becsület a pennáé, mert az ember legnemesebb részét: lelkiismeretét tolmácsolja. Ezért ünnepli meg kü- lön a művelt világ. Ezt a becsületet csak az a toll érdemli meg, mely írójának nemesak keze, de lelkiismeretének meggyőződése szerint mozog. Ezek a tollak alkotják az igazi sajtót, mely- nek szabadsága nem egyéb, mint az emberi lelki- ismeretnek szabadsága.

Meghívó.

A rimaszombati egy. prot. főgymnásium „Tompai Kör“-e f. hó márczius 15-én d. u. 3 órákor a főgymnáziumi tornateremben

hazafias ünnepélyt

rendez, mely alkalommal a pályadíjat nyert ün- nepi dolgozatok is fel fognak olvastatni.

Ez ünnepélyre a m. t. szülöket, gyámokat, s az ifjuság nemes törekvésinek barátait tiszte- lettel meghívja

Dr. Veres Samu
tanár, az önk. kör elnöke.

Hírek és vegyesek.

Kinevezés. A földművelésügyi miniszter *Graselli Miklós* földmives iskolai tanítót — ki hasonló minőség- ben több évig a kurinci földmives iskolánál volt alkal- mazva, s éveken át folytatott hasznos munkásságával meg- nyílt társas köreiből igen kellemes emlékévé tette nevét — ideiglenes minőségű földmives iskolai igazga- tóvá nevezte ki, és a Zsálya-újfalusi földmives iskola veze- tésével bízta meg.

Eljegyzés. Soós László telekkönyvi betétszerkesztő Zomborban — Rimaszombati város derék szülötte, néhai Soós Miklós építész fia — a múlt napokban jegyezte el Auer Hermin urhölgyet Csávolyon. Öszinte szívvel gratulálunk.

Nemmagyarosítás. *Stern Ferencz* tótkomlói illető- ségi rimaszombati lakos vezeték nevének „Kombó“-ra kért átváltatása, folyó évi 15671. számú belügyminis- teri rendelettel megengedtetett.

Márczius 15. Főgymnáziumunk ifjusága a szabad- ság nagy ünnepét az idén is hagyományos buzgósággal fogja megülni. A tanítás egész napon át szünetelni fog, e helyett pénteken délután 3 órákor a tágas torna terem- ben a Tompa-kör ünnepélyt rendez, melyen felolvastatnak a pályadíjat nyert dolgozatok s az ifjusági énekkar is közreműködik. A gömörmezei közim egyesület rimaszombati köre a márcz. 15-iki ünnepélyre négy pályá- díjat tűzött ki, kettőt alkalmi felolvasásokra (20 és 10 kor.) és kettőt szavallatokra (szintén 20 és 10 korona.) A pályázatok eredménye fölött vasárnap délelőtt döntött a tanári kar, mely alkalommal a Bazilidesz-féle díj (20 kor.) és a polg. olvasókör díja (20 kor.) fölött is határo- zott. E szerint a közművelődési egyesület 20 koronás díjút Gróó Béla VII. o. tanuló nyerte „Márczius 15“ című esinos dolgozatával, míg a kisebb 10 koronás díjat Szentimrei György VI. o. tanuló kapta. A polgári olvasó- kör díjában Srámko Loránd VIII. o. t. „Kossuth sirja“ cz. dolgozata részesült, — a Bazilidesz-féle díjat pedig Braun Gyula VIII. o. tanulóknak „Nemzeti élet és Kossuth“ című dolgozatát jutalmazta a tanári kar. Az ünnepélyen pályadíjat nyert szavallatok is lesznek s közreműködik az ifjusági énekkar is. A részletes programot a mai nap folyamán hordják szét, melyre ez uton is felhívjuk köz- zönségünk figyelmét, annyiival is inkább, mert a nagy nap emlékeztetést ily nemes formában nálunk csak tanuló ifjuságunk ünnepeli meg.

Gyászbesz. Dobák János, Rimaszombati város derék h. adószedője hunyt el folyó hó 8-án Rimaszombatban, s 10-én kísérték ki nagy részvét mellett kihűlt tetemét az örök nyugalom helyére. A munkás, becsületes életű polgár tisztessen futotta meg 74. éves életpályáját, melynek folyamán a közhatalom dolgai mellett tehetsége szerint ál- dozott a kulturális ügyeknek is, a mennyiben években át vezetője volt a helybeli ág. ev. egyházi énekkarnak. A boldogultban Folyamny Kálmán, a gömörmezei nép- és iparbank derék főkönyvelője apósát gyászolja, s a teme- tésen az ág. ev. egyházi énekkar megbíható gyászadalokat zengett. Glauk Pál esperes pedig ékes beszéddel emléke- zett meg az elhunyt tevékeny életéről. Legyen örök nyu- galma esendes, emléke áldott!

A megtért. A múlt napokban volt M.-Hosszurétén a tanító választás, mely alkalommal Velky Jenő lelkész ez új állásában először mutatta ki lelkének magyar hazafias gondolkodását és törekvéseit, midőn buzdító, lelkesítő beszédekkel arra serkentette híveit, hogy tanítól egy magyar, hazafias tanítót válasszanak meg. A derék hívek meg is fogadták böles napjuk tanácsait, s Jóska János inkovistyei tanítót választották meg. A választás bevégeztével Velky hazafias beszéddel üdvözölte a híveket, — minden ez országban élő embernek testestől-lelkestől

szabadszó szülötte, újabb intés a nemzethez: Ébredjétek! Vizsgálódjatok!

S a nemzet vizsgálódni kezdett. Sietett volna vissza- pótolni, mit elmulasztott. Lépett, de minduntalan kőbe botlottak lábai. Érezte az országgyűlés, hogy haladnia kell, de mi lépéseit akadályozta, mit látni nem tudott, régi kormányrendszerünk volt!

1848-ban felismeri a bajt s orvosolni akarja. A nem- zet feszült figyelemmel tekint Pozsonyra. Várt, várt . . . S mit az országgyűlés esigalassúsággal végez, azt a már- cziusi ifjak végrehajtják egy nap alatt, mert a nép szava isten szava, ha igazságot követel!

Elmondjam-e a dicső nap történeti lefolyását, a há- romszázados omlás pillanat alatt történő megtestesülését? Hiszen oly ismerős az mindenki előtt, szembevető, arany- betűkkel van az beírva történetünk lapjaira!

Összegyűl néhány ifju ember. Megbeszélnek a haza sorsát, lázas epedéssel esüngenek a jövőn. Hozzájuk esat- lakozik ezer, aztán ismét ezer, végre beláthatlan sokaság lepi el az utczák tereit. Fölnyitá dalos ajkát az az ember, kinek szive égő honszerlelem, imádja nemzetét, kit jó- kedvben teremtet az isten, hogy szava riadó szózat leg- yen nemzetéhez; fölnyitá ajkát egyik örök büszkeségünk, Petőfi Sándor s mi három századon át bent égett a ke- belben s égett fájón, egyszerre kipattant, s a lelkesedés lángjába borítá a hazát!

„Rabok legyünk vagy szabadok?“

S a nép szivére tett kezekkel imádkozik:

„A magyarok istenére
Esküszünk!
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!“

Nem voltam ott, csak hallottam. De mégis mintegy látom, mint ölekezett össze ifju az öreggel, mint jártak be dalolva Pest utcáit, mint szorították keblükre, hogyan öntözték könnyeikkel a szabad sajtó legelső termékeit, s mily diadalal szabadíták ki a szabad szó mártírját pené- szes börtönéből! . . .

. . . Volt egy olyan időszak hajdanán, midőn a nép önkezeivel alkotott bálványt magának s leborult a csinált isten előtt s megécskolta az érzéketlen fát vagy követ . . . De aztán eljötték a próféták s szavukra maga az alkotó nép törte össze, seperte el a nem jónak bizo- nyult alkotásokat! . . .

Végig forgattam a világtörténelem lapjait. Sok nagy- szerű eseményt láttam ott, de ennek mását nem találtam.

magyarnak kell lennie, s szeretett egyházát és magyar hazáját ikertestvéreknek kell tartania, azok egymástól el nem választhatók. — A szép beszéd igen nagy hatást tett, különösen mikor Botto Gyula egyházfelügyelő ki- jelentette, hogy a lelkész urnak igaza van, és az ő nyilatkozataihoz öszintén csatlakozik. — Ha e kis ünne- péről vett tudósításunk csakugyan igaz, — a miben nines okunk kétkedni — ugy szívesen üdvözöljük Botton a „megtért“ hazafiak táborában s kívánjuk, hogy szép tehetségeivel — melyeket sohasem vontunk két- ségbe — üdvösen és hasznosan szolgálja sokáig magyar hazáknak, nemzetünknek érdekeit.

Tiszteletreméltó, nemes élet ért véget f. hó 6-án a szomszédos borsodmezei Felső-Zsolcán, hol özvegy Szathmáry Király Pálné urnó hunyta le örök álomra szeméit. A boldogult egyike volt a magyar urj világ legnemesebb lelkű matrózáinak, kinek egész élet a nemes tettek, emberbaráti jótékonyág szakadatlan gy- akorlásában folyt le és lelkének előkelő, igazi műveltsége mindenütt szeretetet és tiszteletet tudott gerjeszteni. Ha- lálá által Borsodmezei társas élete veszt legfőbbét, me- gyénkben pedig nagy fájdalmat okozott a báró Nyáry családunk, melynek tagjai igen közel rokonságban állot- tak az áldott emlékü urnóval Ravatalát az egyetek, ro- konok és tisztelők koszorú borították el, melyek szomorú hirdetői voltak annak a nagy gyászának, mely a ravatal fölött igaz fájdalommal megnyilatkozott. Legyen áldott emléke! — A család a következő gyászjelentést adta ki: „Szathmáry Király Pál és neje Szathmáry Király Vilma s gyermekeik: Ida és Pál; öz. báji Patay Gyuláné szül. Szathmáry Király Anna és gyermekei: Anna, Gyula, Katinka és György, ugy a maguk, mint a számos roko- nok nevében is, fájdalomtól megtört szívvel jelentik a forrón szeretett édes anyának, napának és nagyanyának s a szeretve tisztelt gyöngéd keblű rokonnak Meltsóság Özy Szathmáry Király Pálné szül. turócziúvéri, kis- és nagy palugyai Plattyh Ida asszonyának 69 éves korában, hosszas szenvedés után folyó hó 6-án reggel 7 1/2 órákor történt esendes kimúltát. Boldogult kedvesünk földi maradványai f. hó 8-án pénteken d. u. 3 órákor fognak az ev. ref. egyház szertartása szerint Felső-Zsolcán örök nyugalomra helyeztetni. Aldásban folyt le élte, szeretet és gyöngédség volt egész lénye, jótékonyág és áldozat volt minden tette annak a legnemesebb léleknek, ki hitét és bizalmát az ő jóságos Istenében soha el nem vesztette, hosszas szenvedésében is zugolódás nélkül folyást meg- tartotta s kinek édes atyai karjaiba most megnyihlmi és megnyugodni tért azon az uton, melyen őt anyai hálás szív áldó könyvekkel kíséri. Felső-Zsolca, 1895. márczius hó 6-án. — Halhatatlan lelke Istennél van, de áldott emléke itt marad és sirján virrasztani fog a hálás ke- gyelet.

Márczius 15 Nagyrőczen. A nagyrőcei polgári és középkereskedelmi iskola ifjusága a kereskedelmi iskolai „Kossuth Önképzőkör“ által 1895. márczius 15-én d. e. pontban 10 órákor a városi vendéglő dísztermében emlék- ünnepélyt rendez.

Nagy csapás érte Jolsva város társadalmát; e hó 8-án halt meg ott Farkas György, a város egykori pol- gármestere, s általános szeretett és becsült „Gyuri bácsi“-ja, kinek jóságos életéről tudósítók a következő megleghangu sorokban értesít bennünket: „Néhai Farkas

Egyszerre dobban meg az egész nemzet szive, egyszerre gyulad ki a szem, borítja el a lelkesedés tüze az arczo- kat, mint a felkelő nap bíbora az eget.

E percek évtizedekkel értek föl!

Emberré lett az ember, lett olyan, minőnek a te- remtő isten kezétől kijött, *szabad, egyenlő, testvér!* Teste volt eddig övé, sajátja mostan lelke is, a gondolat kime- nekült földalatti börtönéből, melyben a hazugság tisztelői fogva tartották s most repülni fog szabad ég alatt, sza- bad szárnyaival s hirdetni fogja az igazságot, védelme lesz az elnyomottnak, erősítője a gyöngének, üldözője az erőszaknak! Egyenlővé lett a nemzet minden tagja, mint egy anyának édes gyermekei. Mintha csak a velünk iszo- nyut szenvedett testvérnemet sorsából tanult volna ha- zánk, megértette minek Osztrolenka esonthalmos tere szomorú bizonyosága: szabad csak oly nemzet lehet, hol nines ur, nines rabszolga, egyenlő testvér mindenki s megszüntette a kasztokat.

Nem a koronáról, önmagáról gondoskodott e pilla- natban a nemzet!

Nem hozott ide senki sem igazságán kívül fegyve- reket, nem kívánt ontani senki vért; szivet, a hazáért dobogó szivet, egy akaratu lelket, szeretetet hoztak ide; nem akartak itt trónt felforgatni; csak szabadság, alkot- mányért imádkozott a nép, imádkozott, mert a kitűnő tulajdonok égit emelték e pillanatban a dicsőket, kik örömkönyükkel, égit ható lelkesedéssel áldoznak.

Áldozatuk kedves volt a népek istene előtt.

Az országgyűlés, mely a reformokat ugyanezen irány- ban kezdte meg, magáénak ismeri a nép jogos kívánásá- gát s a király, a jó szivű Ferdinánd szentesíti azt. Magyar- ország a maga szabadságát, alkotmányát koronás kiralya kezétől nyerte meg!

S hogy ezek mind így történtek, hogy az ország- gyűlésen még mindég tulsulyban levő conservatív irány ereje megtört, a nép szaván, a márcziusi ifjak lelkesült- ségén kívül, mind csak egyetlen egy férfúnak tulajdo- nitható.

Az a férfiú kinek szavai, mint a villám, gyújtottak, kinek ajkaira a meggyőzés erejét ültette az isten, ki minden lehető támadás ellen paizsul tarthatta az igazsá- got, a magyar nép nemzetiségét, az a férfiú, kinek hal- latára a vakok látnak, a süketek hallanak, a bének jár- nak, a gyermek férfi, az öreg ifju lesz; az a férfi, az ujkor Demosthenese, Periklesze, nemzete epedve várt Messiasa: *Kossuth Lajos!*

BUDAPESTI és BÉCSI

bevásárlási utjából csak a napokban érkezett vissza REISZ JÓZSEF rima- szombati divatáruház főnöke; magával hozva számos újdonságot, különös választék confectio női kalapok, ruhakelmék valódi angol és francia zsánban, és számos divatújdonságot hölgyek és urak részére. — Leány és flueskáknek nagy választék kalapok és ruhácskákban. Páratlanul álló nagy cipő-raktárát, valamint divatáruházát tisztelettel ajánlja a n. é. közönségnek

Rimaszombati, 1895. márczius 14.

REISZ JÓZSEF.

Györgyöt, Jolsva r. t. városnak egykori polgármesterét s legöregebb tanácsost, s az ev. egyház volt felügyelőjét gyászoltuk és sirattuk meg, f. hó 8-án történt elhunytá. Őt kísértük: a város, az egyház, a társadalom kicsinyje-nagyja, ur és szolga — gyászlobogó alatt s a szomorúan zúgó harangok akkordjai mellett s könyveink zápora között oda, honnan nincs többé visszatérés, kortársai mellé. Nem kereste a népszerűséget! Puritán jellem, „törni de nem hajolni“ elve, művelt, okos lelke, annak megnyilatkozása, előadása, s a tudományok összes ágában való jártassága, főleg bámulandó memóriája, szíve, ágában való másokért hevült s elfogulatlan tanácsai — népszerűvé tévők. Annak idején mint kereskedő s polgármester — a miről rövid idő alatt leköszönt — ha a népszerűségére apellál, nemesak e város, de e járás vezérférfi lehetett volna. — Igy csak jolsvai volt. Ismerte annak lehetett volna. — Ismerte annak minden fiát, ismerte őt erdő-mező, hegy, völgy, halom. 70 évet élt s annak nagy részét ott töltötte. A szerető férjért gondos neje, a jó apát Gyula tártotta. A szerető férjért gondos neje, a jó apát Gyula tártotta. A szerető férjért gondos neje, a jó apát Gyula tártotta.

Műkedvelői előadás. Szombaton este a helybeli diákok egyesület erkölcsi tekintetben szépen sikerült műkedvelői előadást tartott, mely alkalommal Csikynek a „Végrehajtó“ című egy felvonásos színműve s azután Murainak „Huszár szerelem“ című vígjátékát játszták fényes erkölcsi eredményvel, a mennyiben ugy a férfiak, mint különösen a nők felfogás és kivétel tekintetében nem csak élvezhető, hanem egyik-másik igazi művészi színvonalon álló alakítást mutatott be. Az érdem ország-lásztól Mihályi Lajost illeti, ki tipikus végrehajtó s tipikus tiszteletes ur volt, e mellett buzgón fáradozott a rendezés körül is, mellette Vajda István, Beregszászi, Buesegh, Turáni Akos és Juhász Dezső buzgólkodtak, mindnyájan a leg-szebb sikerrel. A nők közül első sorban Mihályiné érdemel meg a sürű tapsot, kinek szereplése a rendes műkedvelői színvonalon állott, temperamentuma, rutinja azt tanúsítja, hogy a színművészetre rendkívüli képességei vannak. — De teljes elismerés illeti a Hollóssy-nővéreket, továbbá Polyák Irén és Majorossy Erzsébet kisasszonyokat is, kiknek ésszerű alakításában a nem nagy számú közönség igazi gyönyörűséget talált. Sajnos, hogy az érdekes előadásra nem mentek el mindazok, kiket máskor mindig ott láttunk. Az okot nem firtesszük, de kifejezést kell adnunk ama nézetünknek, hogy a pártolás hiánya a legnemesebb törekvéseknek is nyakát szegheti.

Milleniumi történet. Az Athenaeum r. társaság kiadásában megjelenő „A magyar nemzet története“ című tíz kötetes nagy munkájából (milleniumi kiadás) gyors egymásutánban megjelent a tizenegyedik és tizenötödik füzet, melyekben Kuzsinszky Bálint folytatja érdekes tanulmányát Magyarországnak a római uralom alatti történetéről, a második és harmadik században. Majd folytatolag a harmadik fejezetben a római tartományok kormányzását és a negyedik fejezetben a hadi viszonyokat ismerteti, melynek folytatása a tizenhatodik füzetben lesz. Eddig jórészt ismeretlen adatok alapján dolgozik Kuzsinszky Bálint s különösen a római provinciák kormányzását és a hadi viszonyokat oly kimerítően tárgyalja, hogy dolgozata ebben a tekintetben valószínű forrás-munka.

Szabad volt tehát a magyar! Szabad volt hazája! Mit erőszakkal megszerezni a legközelebbi század alatt oly sokszor alkalmá lett volna, de lovasias lelkületű a zavarosban halászni soha nem engedte, sőt ellenkezőleg koronás fejének szinte meszeszerű harezokban mindig biztos támasza volt, alkotmányát megnyerte s nyugodtan fejlődhetett, tovább, tovább az alkotmányos élet áldásos napjaiban.

Oh, de fejlődhetett-e? . . . .
Jaj kiáltásokat hoz a szellő dél felől, sebesült lakosok, síró özvegyek, koldusbotra jutott családok sóhajai hallatszanak a távolból. A keblünkön melengették kígyók, a szerbek, horvátok, a reactio Bécsből mozgatott híenái temetővé változtatták hazánk déli részét. Megkezdte működését a kamarilla, hazánk „ez átok nemtője, a ki furdott vérnek tengerében, megemészített milliárdokat, melegedett égő városoknál, vidgott milliók jalkiáltásánál, szétépett erős láncokat, miket Istenkéz alkotott — testvér testvérehez, apát fiához nemzetet királyhoz kötő szeretet lánczait“ s belesodorta nemzetünket a forradalomba. Regéket hallottam gyermekkoromban s igazaknak tartam azokat, s hogy nagyobb lettem, regévé vált a rege. Sokat hallottam a forradalomról s mit ekkor a magyar nemzet művelt, hasonlatos a mithologia gigászi harezához! Oh, de nem rege ez, komoly való annak minden mozzanata! Elhiszem rákértek, ti ősz bajnokai a esodás időknél, mit remegő ajkatok mond, könyvetek megpecsétel; elhiszem, mert hiszen ti voltatok szülői szabadságunknak, harezotok, védelmetek a gyermekét védő édes anya kétségbeesett harezá volt.

Elhangzik a szó: „Veszélyben a haza!“ támad egy hadsereg, mint tüzlármára egy helység, fegyverben az egész ország!

„Mint viharkor a tengernek
Összezdül minden habja,
Ott vannak ők egymás mellett
A fiú és édes apja!“

Karddú lesz a sarló, lándzsává a kasza, ágyuvá ömlenek a máskor templomba hivatogó harangok. Ott kint imádkozott most a nép a nagy természet templomában; imádkozott szívből, lelkesen, ámene e szó volt: **Előre!**

„Csodálatos ifjú sereg,
Mely nem tudni hogyan támad?
Napok születtek, mégis mintha
Szülte volna három század!“

„Mindent feláldozni egy szent célért, egy magasztos eszméért, a haza szabadságáért: küzdeni, vérezni, szenvedni; vagyont, szülőt, hitvest, gyermeket és életet veszíteni; örömmel feláldozni; a nélkül, hogy mégcsak arra is számolhatna, hogy akad, a ki mindezt észre veszi, megköszöni, meghálálja, elismeri; ily nagyságra, ily érényre valóban csak a névtelen félistenek képesek!“
Mintha az ősök keltek volna fel sirjokból, hős, oroszlan a dícső honvéd sereg minden tagja, nem gyakorolják őket a fegyverforgatásban 12 évig, hogy megtanulják a „rückwercz“ gyakorlati alkalmazását; nem volt számukra más commandó, csak egy szó, gyújtott ez: „Előre!“
Ossián ködös regéi megújulnak, nem fogynak-e félistenek, mert

lesz. Ugyancsak ebből a tanulmányból látjuk, hogy magyar nemzeti muzeumunk mily gazdag tárháza a római jog és közigazgatás, valamint a római kultúra történetének. Eltekintve a római érmektől és éreznézektől, melyeket itt hazánk földén oly bőséges mennyiségben találunk, és a nemzeti muzeumban őriznek, a magyarországi gazdag római leletek tárából pompás szövegekben vannak bemutatva a „Római császár márványszobra“, a gyulafehérvári muzeumból „I. Clementinus Silvinus helytartó-helyettes Jupiternek szentelt oltárköve“, továbbá a „Római császár aranyozott bronz szobrának lába“, egy épségben levő „Római portaitfej“, és „Atavisk öltözött nő egy sarkötörredéken“, valamennyi az aquinkumi leletek muzeumból. A magyar nemzeti muzeumból közölve van: „A gellérthegi oltárköve“, a „Krasznai aranyrud“, „P. Aelius Mestrius, II. segédlegio alfrízjeinek sarköve O-Budáról“, „Bonio, az ala Frontonianából való lovas sirmelke“, „Mértőld mutató Severus Alexander idejéből“, „Nertus, az ala Hispanorum veteránusának sarköve O-Budáról“, ezenkívül számos esopottkép és arckép Trajanus oszlopáról, kinek sikerült arcképe is be van mutatva, valamint a Trajanus oszlopának világhírű esopotkozatát, a „Dák követek kegyelmelet kérnek Trajanustól“, a tizenötödik füzethez műmellékletként csatolták. Ezt a füzetet különben rendkívüli érdekessé teszi a becses erdélyi leletek sorában közölt viaszos tábla, a verespataki Szent Katalin tárnából, mely szintén a nemzeti muzeum egyik legdrágább kincse. Ez az európai hírű „Kr. u. 162. évi október 20-án kelt adószámla“, mely a római jognak egyik tekintélyes forrása. Kétségkívül érdekelni fogja a hazai jogászközönséget, mely erről a viaszos tábláról annyit hallott az egyetemen. Van ennek a tizenötödik füzetnek, mely pazar fényével az eddigi füzeteket is felülmulja, még egy kiváló becsű műmelléklete, ez a bécsi képes krónikának 41 lapja, színes hasonmásban előállítva. A címkép Szent-István hadjárátát mutatja be Keán ellen. Szövegeolvasás és fordítás is van esatolva a ritka szép kivitelű hasonmáshoz. Egyes füzet ára 30 kr. Előfizetés negyedévre (12 füzet) 3 frt 60 kr. Félévre (24 füzet) 7 frt 20 krajczár. Kapható minden hazai könyvkereskedésben.

A közönség köréből.

Tisztelettel kérem, méltóztassék az alábbi soroknak b. lapja legközelebbi számában helyet adni.

Kivonat

a „Rimaszombati Polgári Olvasó Kör“ választmányának 1895. évi március 12. napján tartott rendkívüli ülése jegyzőkönyvéből:

„3. Fölvetetvén azon kérdés, hogy az egyesület által 1894. évben kibocsátott 10 forintos kötvények utáni kamatok mely időtől kezdve számíthatnak és lesznek kifizetendők?“

„Az egyület közgyűlésétől nyert általános felhatalmazás alapján s kötelezőleg kijelenti a választmány, hogy a „Rimaszombati polgári olvasókör“

*) E rovat alattiakat közérdeklő voltuknál fogva díjlanul közlünk, de tartalmaért a felelősség a beküldőt terheli. Szerk.

ha elesik egy, támad helyette tíz, húsz, ezer, ugyan egy anyának édes gyermekei!

„Mintha nap volna mindenik,
Oly tündöklök e szellemek,
Tündöklök, mert hisz a dícsőség
Sugármezébe öltözködtetek!“

Katona az egész ország! A férfi karddal, a nő szívvel, sőt tettel! Oh, a nők! . . . . Megmutatta mindenik, hogy magyar! Oda dobja léskerét. Szüksége van rá a hazának. Elküldi férjét, leszkítja kebléről gyermekét, esókkal küldi harezba testvérét, sőt . . . . oh, áldott az ily nő emléke! . . . . megy maga is, tűzbe követi, kiknek zászlajára koszorút kötött, gyógyítja a sajgó sebet, erősíti a esüggédőt, gyöngö nő lettére összeköti nappalát az éjjel, hogy nappal élelmezzen, éjjel gyógyítson. Oh, áldott az ilyen nő, könyvez esókoljuk meg kezét!

És győzött a magyar!
Európa bámulva esodálta, hogy a lelkes had mily könnyen, dalolva töri össze az osztrák gyakorlott, a schönburni napi parancs szerint „vitéz“ hadsereget: a gyermek ifjak, a piros sapkások mint szereznek maguknak fegyvert s tulajdon aczélaikkal mint üzik ki a német vasasokat. Nagy, dícső volt a forradalom, minden napja egy-egy meszeszerű győzelem s talán próbára akarta tenni Isten a nemzetet s azért adta neki e felséges napokat, hogy annál nagyobb legyen fájdalma!

„Tavas elmúlt! . . . A rózsának
Lehullott a szép virága!“

Jób sorsára jutott a magyar.
Az erőszak győzött. Világosnál elveszett minden!
Az örömből bánat lett, a győzelmi dalból keserű jaj, a szemek fénye omló könyvekben vész el. Fényes napra sötét éjszaka!
Sötét éjjel! . . .
Zárd le szemeidet, oh nemzetem!
A menyországból a pokolba hullottál alá.
Dies irae dies illa!
Iszonyu a kép, mely elődbe tárul.
Rongyokba tépett zászlón vonaglik Hunnia. Hóhér köztöi össze kezét. Lánczot dob reá a palástos Ausztria. Az igazság kezében a Kriegs-Recht nyomja le a mérleg rudat. A háttérből kész bitó sötéllik feléd . . . .

Mikor a koporsóra a göröngy dübögve hull, iszonyu fájdalmat érezhet a kebel; de a fájdalom csak akkor nyilvánul igazi nagyságában, midőn a szerető szív szobája négy fala közé visszatér s nem találja azt, kit elvesztett! . . .
Ne nézz körül nemzetem! Szíved hasad meg a látványra. Ne számold jeleseite!
Nincsenek már! . . . .
Arad Golgotája s örök időre kiterjedő gyűlölet, harag forrása lesz a magyarnak!
Tizenhárom voltak! A esodák oroszlanai! . . . Talán mindent feledni tudna a magyar, de a nemtelen bosszu e gyalázatos tényét soha, soha! Tört vertek itt a nemzet szívébe, hegye beletört, ez fajni fog örökre! . . . Tizenhárom fényes csillaggal gazdagabb lett az ég, tizenhárom nemes kebelrel szegényebb a föld. Az itélet könyvébe

egyenként 10 frtos kötvényre fölvett kölcsönök 5 %-os kamatai a kölcsön adás napját követő félév kezdetétől, vagyis július és január hó 1. napjától számíthatnak.“

„Ehez képest utasítatik egyleti pénztárnok, hogy a kamatozás kezdetének ekként megállapított idejét az ezen túl kiváltandó kötvényekre feltétlenül, a többiekre azok bemutatása esetén jegyezze fel.“

„Mirel a t. hitelező közönség szives tudomásul vétel czéljából hírlapilag értesítendő.“

Rimaszombatban, 1894. évi március 13.
Szabó Lajos, egyleti jegyző.

Dr. KARMAN ZOLTÁN távollétében a szerkesztésért felelős: LÖRINCZY GYÖRGY.

Magán-hirdetések.

Eladó

A Szijjártó utca 28. szám alatt egy 363 □-öl területű belsőse a rajta levő kettes istálló és csúrral együtt eladó. — Értesítést ad Sütthő István tulajdonos.

Hirdetés.

Rimaszombatban, a János-utczában 38 ik szám alatt fekvő háznak emeleti lakosztálya és kert bérbe adó; ugyanott egy garnitúra butor s egyéb szobai felszerelések szabad kézből eladók, de maga az egész ház, beltelek és kert örök áron is eladó.
Szerényi János.

Arverési hirdetmény.

Alólirott ezennel közhírré teszi, hogy néhai Illés Gyula volt rimaszécsi hercegi uradalmi tisztartó hagyatékához tartozó minden nemű ingóságok a Rimaszécsen 1895. március hó 20. napjan (egész napon) megtartandó önkéntes és nyilvános árverésen elfognak adatni s e czélből a venni szándékozók a kitűzött időre és megjelölt helyre meghivatnak.

Rimaszécsen, 1895. március 12.
Özv. Illés Gyuláné.

ott fön egy kitorólhetlen bün lett feljegyezve . . . . Abel vére az égre kiált! . . . .
Jeltelen sírok, csonka vitézek az utczák szögletén, szeretteiket sápadtan váró nők, atyjok után esengő árva . . . . ezt látod nemzetem! . . . .

Beteljesedett, mit a költő jósszerűen hangoztatott beteljesedett a nagyszerű halál, hol a temetkezés felett, egy ország vérben áll. Magyarország bukásában is nagy volt. Félvilágnak kellett szövetkeznie ellene, hogy elrabolja keble féltékenyen őrzött kincsét, szabadságát.

Keresztet ültettek az ősök czimerül jelvényünkbe. A kereszt az igazság bukásának jelvénye. De a keresztény népek a sir mellett mindig ott látják a győzedelmi zászlót is Krisztust megfeszítették, de harmadnapra diadalmasan támadott fel szent ügye! Keresztre feszítették nálunk is a szabadságot, de a remény él: föl fog támadni!

„Megvirrad még valaha!
Nem lesz mindig éjszaka
A magyarnak!“

„Édes hazám, mikor jö el a te harmadnapod?
Mikor fog megint egyező értelemmel megállni a lerombolt oltár előtt e nép, hogy ajka, mint egy emberé ujból elmondja az imát:

„A magyarok Istenére
Esküszünk!
Esküszünk, hogy rabok tovább
Ne leszünk!“

Mert elfog jöni, reményem, hiszem, hitem erős, mint a Sion, mert oly alapokon nyugszik, mint az a fényes mult, szabadságunk reggele, 1848. márcz. 15-ike. A mely nép egyszer megkóstolta a szabadságot, azt a részegítő italt, mely feledtet but, keservet, csak egy pontra, hazájára irányítja a lábzan égő figyelmet, az a nép a mámor e felséges perezeit nem fogja feledni soha! A mely nép oly nagy tettekre kész, bámulatra tudja ragadni a fél világot s ez által megmutatja, hogy életerős, ezredéves multját a feledéssel be nem moeskolhatja! Márcz. 15-e mult, de ha akarjuk, jelen lesz! Azok a nagyok, dícsők legnagyobb részt pihennek már, de ha szükség lesz reájok, ura feltámadnak! Csaba regéje minden magyar szívében él. A lélekvalandó talán csak képleges kifejezése annak, hogy a lélek él, a mult gyakran ismétlődik, megdicsőül a jelenben.

Nemzetünk bepillantott az igéret földére! . . . A kötblákat öszetörték kezükben! . . . De Mózes ujból elment a Jehovához! Támadni fog még Józna! A márcziusi ifjaknak oly biztató történeti tényök sem volt még, mint nekünk. Nekünk már van, megszerezték ők maguk, önmagukba helyezték le reményünk borgonyát. Márcz. 15-e mult! A multon épült a jövő! Ha a tavasz eljő s kihajt a fű, levágják tőben, az ismét kifakad! Ha az eszme fogékony keblekre talál, nincs hatalom, mely eltiportatná! A heródesi vérfürdő gyászt hagy maga után, de az igének mit sem árt!

Az eszmék erősebbek az anyagnál!

Pályázat szülésznői állásra.

Az ujjantárvölgyi üvegyárban a szülésznői állás lemondás folytán megüresedvén, ezen állás betöltésére ezen pályázat hirdettetik.

A szülésznő javadalmazása: évi 300 ft pénzfizetés utólagos havi részletekben a rimaszombati kerületi betegsegélyező pénztárából. Az üvegyár vezetősége részéről: szabad lakás, kert és burgonyaföld, egy tehén nyári legeltetése és szabad galyta az erdőben.

A szülésznő kötelessége: a gyári munkások és családok nejeinél a szülésznői teendőket díjtalanul végezni.

Megkívánatik a magyar és tót nyelv teljes ismerete. Az állás legkésőbb **f. évi ápril. 15-én** foglalandó el.

Felhívtnak mindazon okleveles szülésznők, kik ez állást elnyerni óhajtják, hogy kétfőten felszerelt kérvényüket a családi állás kimutatásával, a rimaszombati kerületi betegsegélyező pénztár igazgatóságához, Rimaszombatba, f. évi márczius 31-ig annál is inkább nyújtsák be, mert később érkező folyamodványok nem fognak figyelembe vétetni.

A rimaszombati ker. betegsegélyező-pénztár igazgatósága.

Kiadó lakás.

A gömörmezei nép-és iparbank tulajdonát képező **Tóth Péter-féle ház a Szentpéteri-utczában folyó év május első napjától fogva bérbe adandó; a bérleni kívánók az intézet irodájában jelentkezhetnek.**

Az igazgatóság.

Fürdő.

Alólirott tisztelettel hozom a n. é. közönség tudomására, hogy a tulajdonomat tevő fürdőben — míg a hideg időjárás tart — minden **csütörtök, péntek, szombat és vasárnap** fűtött szobában, egész napon át fürödni lehet; az idő enyhültével pedig majd naponkint.

Rimaszombat, 1895. márczius 12-én.

KONDEK JÓZSEF.

Hirdetmény.

230. sz. — A rimaszombati kir. törvényszék, mint tealkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a **rimaszombati takarékpénztár** végrehajthatónak **Bód András** végrehajtást szenvedő elleni 250 ft s jár. iránti árverési ügyében, a végrehajtási árverést az 1881-ik évi 60-ik törvényezik 144-ik §-a s a következő §§-ai értelmében, a rimaszombati királyi törvényszék területén levő simonyi községben fekvő s a simonyi 50. számú tjkvben Bód András nevén álló 160 forint beesértékű ház s belsősége és az ugyanezen telekjegyzőkvben foglalt A) 2—5, 7—16. sorsz. alatt foglalt külsősége 1276 ftban ezenen megállapított kikiáltási árban elrendelte, s annak megtartására határnapul **1895. évi május hó 16-ik napjának** d. e. 10 óráját Simonyi község házához tűzte ki, mely alkalommal a kérdéses ingatlanok becsáron alul is elfognak adatni.

Árverezni szándékozők tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át az az 16 ft, illetve 127 ft 60 Lrt készpénzben, vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8 §-ában kijelölt ovadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Rimaszombatban, 1895. évi jan. hó 18.

A rimaszombati kir. törvényszék mint tealkönyvi hatóság.
Vozáry. kir. tszki bíró.

Zongora.

Egy hat octávás kijátszott **zongora**, lakváltozás végett, **Molnár Alajos** fazekas-zsaluzsányi tanitónál, jutányos áron eladó.

Kiadó lakás.

A **Losonczy-utczá 55. sz. a.** házban egy lakás, mely két szoba, konyha, kamra, fatartó és konyha-kertből áll. május hó 1-ére bérbe vehető. — Bérleni szándékozők forduljanak a tulajdonos **Király Ferenczhez.**

Hirdetmény.

34. szám. — Alólirott kiküldött bírósági végrehajtó ezenen közhírré teszi, hogy a nagyrozei kir. járásbíróságnak 1895. ik évi 232. számú végzésével **Bárdossy Pál** nagyrozei lakos ügyvéd által képviselt **Lux Mihály** polonkai lakos felperesnek részére **Sándor József** és **érdektársai** polonkai lakos alperesek ellen 293 ft 53 kr. tőke követeles s jár. erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás folytán alperesektől le és felülfoglalt ingóságokra a fent idézett kir. járásbíróságnak 1895-ik évi 361-ik számú végzésével az árverés elrendeltetvén, annak leendő megtartására határidőül **1895-ik évi márczius hó 18-ik napjának** d. e. 9 órája Polonkán alperesek lakásán kitézetik, a mikor a bíróság le és felülfoglalt 4 darab tehén, 8 drb ökör, 2 drb ökörtinó, 4 drb üsző, 2 drb borju 26 drb anyajuh és 2 drb szürke herélt hámos lóból álló és 932 ftbra becsült ingóságok a legtöbbet ígérőnek készpénz fizetés mellett szükség esetén becsáron alul is eladatni fognak.

Felhívtnak mind azok, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a végrehajtó követelését megelőző kielégítéshez tartanak jogot s mennyiben részekre foglalás korábban eszközöltetett volna, és az a végrehajtási jegyzőkönyvből ki nem tűnik, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéseig alólirott kiküldöttnek vagy írásban beadni, avagy pedig szóval bejelenteni tartoznak.

A törvényes határidő a hirdetménynek a bíróság tábláján kifüggesztését követő naptól számítatik.

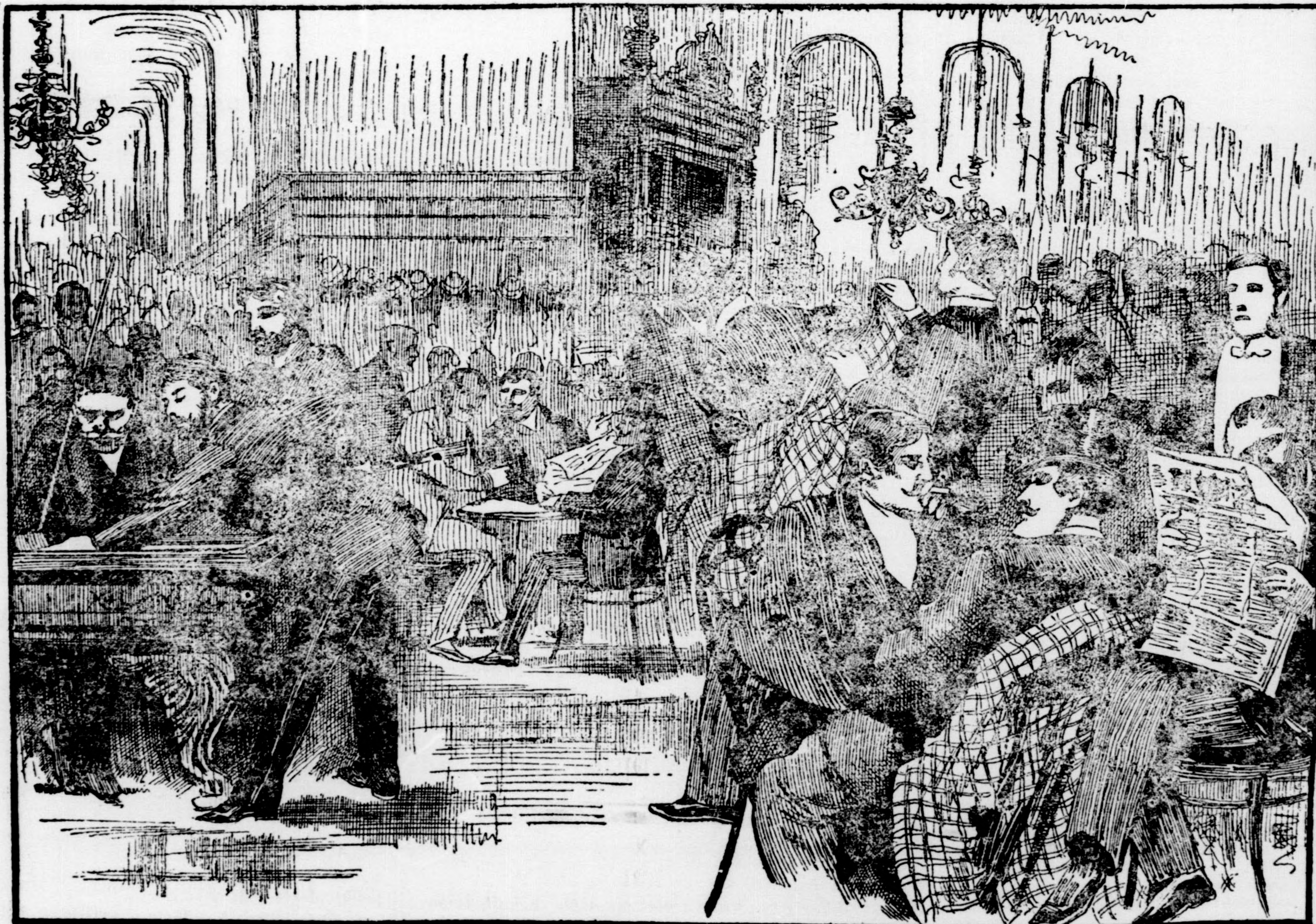
Kelt Nagy Rőzezen, 1895. évi február 28. napján.

Ecseghy József. kir. bírósági végrehajtó.

Örömmel tudatom Rimaszombat város és vidéke nagyérdemű közönségével, hogy a

a „Három Rózsa“ vendéglőt étteremmel és kávéházzal együtt

átvettem. Főtörekvésem leendő ezen régi jóhírű vendéglőt olyan állapotba visszahelyezni, hogy azon régi jó hírneve, — mely városunknak egyik büszkeségét képezte — újdól visszaállíttassék. A közönség jogos igényének kielégítése eséljából izletes étkek, természetes italok pontos és előzékeny kiszolgáltatásáról gondoskoltam. Az utazó közönségnek kényelmes és tiszta szobákat jutányos áron boesátok rendelkezésére.

A nyári idény alatt az udvaron egy szaletlit fogok felállítani,

s mindenben — különösen a tisztaságra fektetve a fősulyt — arra fogok törekedni, hogy azon szives jóindulatot és pártfogást, melyet a multban szerencsés lehettem élvezhetni, ezen nagyobb szabású és modern fogalmak szerint berendezett vállalatomnál is kiérdemelhessem.

Abonánsokat étlap szerint akár helybe kiszolgálva akár házhoz elfogadok.

A nagyérdemű közönség szives pártfogását tisztelettel kérem,

GÖMÖRI EDE, a „Három-Rózsa“ bérlője.